

Det danske Folk føler Trang til at udtale for Deres Majestæt sin varme og inderlige Taknemmelighed for den Frihedens Gave, som skænkedes det den 5te Juni 1849. Medens Europas Fyrster skjælvede paa deres Throner, deelte Deres Majestæt frivillig den fra Fædrene arvede Magt med Folket, der modig offrede Gods og Liv for at varne om den danske Kronens Ret, og hvis Kjærlighed stod Vagt om Kongeborgen. Det er det danske Folks sikre Fortrøstning, at Deres Majestæt ikke vil slippe det Værk, der skal bevare Mindet om Frederik den Syvende til den seneste Efterslagt, at Deres Majestæt, saalænge Forhyndet bevarer Deres Liv, vil bære Danmarks Krone, at Deres Majestæt som hvin ægte Skjoldung, der i Farens Dage svoer at ville døe i sin Rede, aldrig vil forsale under Kronens Byrder, og Folket skal ved sin Kjærlighed give Deres Majestæt Styrke til at bære dem, til at gennemføre det store Frihedens Værk.

Men, Allernaadigste Konge! det danske Folk tør ei heller i dette Dieblif vige tilbage fra efter gammel Skik at udtale for sin Drot den Frygt og den Bekymring, som hviler paa det. Med mandigt Taalmod have det danske Folk og dets Repræsentanter bøiet sig under den Nødvendighed, som bød at opgive dets Duffer og dets Ret; med beredvillig Imødekommen have de raft Deres Majestæts Ministerium Haanden for at fæste det Grundlag, paa hvilket den nye Ordning af Staten skal bygges. Men med dyb Bekymring har det danske Folk seet Deres Majestæts Ministre stode denne Haand tilbage, gjengjælde dets Imødekommen med Kulde og Ringesagt. Med endnu større Beklagelse har det danske Folk seet Deres Majestæts Ministre selv efter de Udtalelser, som den danske Rigsdag frembar for Kongen, gaae videre paa den betraadte Vej, forfølge det frie Ord, optræde fiendtlig mod Folkets Forsamlingsfrihed, da dette den 5te Juni vilde mindes Kongen og hans

høimodige Gave. Det danske Folk er beredt til ethvert Offer, som lader sig forvare med dets Vre, men det tør ikke for Kongen følge sin Frygt for Fremtiden, ikke for Kongen fortie, at det troer sine Friheder, sin Ret og sin Vre truede, naar Thronen omgives af Raadgivere, der saa lidet forstaae at flette det frie og danske Sindelag, hvorved Deres Majestæt har vundet Folkets Hjerte.

I fuld Fortrøstning til Deres Majestæt frembære vi, der ved Danmarks Riges Grundlov ere blevne fribaarne Mand og med Guds Hjælp aldrig skulle ophøre at være det, for Thronen det Haab, at Deres Majestæt trods alle Hindringer vil vide at bevare vore borgerlige Friheder, og at Deres Majestæt gjennem alle Farer og Vanskeligheder vil holde fast ved, at den nye Statsordning fremmes ad den lovlige Vej, som er betegnet i Rigets Grundlov. Vort Fædreland har i trængselsfulde Tider givet Verden det ophøiede Syn af en Konge og et Folk, der i trofast Kjærlighed deelte Sorger og Glæder med hinanden, og den stærke Overmagt har maattet vige for vor Enighed. Faren er ikke mindre nu, men vi forsage ikke. Vor Konge er stærk, naar han søger sin Støtte i Folkets Kjærlighed."

Formanden: Efter Dagsordenen gaae vi derpaa over til Spørgsmaalet om Oplæsning af den til Rigsdagen fra den fælteste Deputation indgivne Adresse med tilhørende Bilag. Da det formelle Punkt er diskuteret, gaae vi saaledes strax over til Afstemning.

Med den derpaa foretagne Afstemning blev Adressens Oplæsning vedtagen med 78 Stemmer mod 4.

Rindberg: Jeg skal saaledes med Thingets Tilladelse oplæse den Adresse til Rigsdagen, som jeg er anmodet om at indbringe fra en Deputation fra Fælster.